

holdt os til, at det Lovudkast, der var forelagt os forrige Sæssion, og som kom fra Folkethinget, gif endnu videre. Vi havde Intet mod at gaae ligesaa vidt som dette, hvorved de Misligheder, som den ærede Ordfører paapegede, kunde opstaae ved det, vilde bortfalde, men, da vi have seet, at det ærede Udvalg selv synes at have vaklet i den Bestemmelse om at udelukke Enker efter disse Invalidler fra Pension, saa vilde vi søge at komme det ærede Udvalg saa nær, som muligt, for derved at kunne vinde dets Samstemning. — Det vil altsaa deraf sees, at vi gjerne, hvis det skulde finde Anklang her i Thinget, ere villige til ved Sagens 3die Behandling at gjøre et Endringsforslag, hvorved det kommer til bedre at samstemme med de øvrige Principer i Loven. Det forekommer os ogsaa, at de af Danmarks Døttre, der knytte deres Skæbne til enkelte af vore Krigere, som have lidt og stridt for os og derved søgt at forskjønne dem Resten af deres Liv, — at deres Liv ikke burde staae mindre heldigt i Samfundet end deres, der have indgaaet Ægteskab med saadanne Krigere, forinden de bleve Invalidler. Det vil vistnok ogsaa være indlysende, at den Invalid, der har været forlovet med en Pige før Krigen, vil dog kunne have Betænkkelighed ved at indgaae Ægteskab med hende, naar han efter denne Lov ikke veed, om hun eller deres Børn kunne være sikrede i Fremtiden, hvis han skulde falde fra; thi, om der ogsaa efter bedste Villie og Gvne bliver forget saa godt, som muligt, for vore invalide Krigere, saa bliver der dog i alt Fald ikke forget saaledes for dem, at de ville kunne lægge Noget tilside. Altsaa ved Mandens Dødsfald vil hans Familie være aldeles udsat for Nød. Jeg maa endnu endelig gjøre opmærksom paa, hvad den ærede Ordfører saa smukt udtalte under Sagens første Behandling, og som ogsaa syntes at finde almindelig Anklang her i Salen, at vi ikke maatte føle os beroligede og tilfredsstillede, naar vi her blot voterede det Nødtørftige for vore invalide Krigere, men at vi ogsaa burde stræbe efter at gjøre dem Resten af deres Liv saa behageligt som muligt, og forskjønne dette efter bedste Gvne. Jeg maa derfor anbefale vort Forslag til det ærede Thing, og endnu blot gjentage,

at, hvis der skulde findes Noget i Formen, som kunde være skæbende; eller hvis man vilde optage endnu Mere, skulde vi gjerne være villige dertil.

Flensborg: Jeg skal tillade mig at knytte nogle enkelte Bemærkninger til, hvad den ærede Taler, som nu satte sig, har forebragt Thinget. Det forekommer mig, at den i Udcastet anførte Bestemmelse, som nu er under Omhandling, er håard imod Enken efter den, der paa Grund af et Ægteskabsløfte, givet, førend Bestadigelsen fandt Sted, eller Svagheden indtraadte, gifter sig efter den Tid. Men dobbelt håard synes Loven at være, naar Manden enten i Krigen eller under Tjenestens Udførelse er bleven Invalid, efterat han tidligere havde forpligtet sig ved Ægteskabsløfte. Det har forekommet Forslagsstillerne, at den, der saaledes har forpligtet sig og udsætter Liv og Lemmer i sit Kalds Tjeneste, ikke bør staae saa langt tilbage for den gifte Mand, som Lovudcastet foreslaaer. Folkethingets oprindelige Forslag gif ud paa, at Forsørgelsesret kunde erhverves, naar blot Ægteskabet var sluttet, da Manden blev indskreven paa Invalidelisten. Derved er Udvalget ikke gaaet ind, navnlig fordi det at indrømme Manden en saadan ubestemt Raadighed til at besynde Statskassen i en ubestemmelig Tid var Noget, hvorpaa man ikke troede at kunne gaae ind. Udvalget har derfor i sin Betænkning tilskendegivet en Tilbøielighed til maaskee at kunne gaae ind paa en Afgang til Forsørgelse for Enken, naar der blev bestemt en vis Tidsfrist for Ægteskabets Indgaaelse. Nu uden videre Indskrænkning at fastsætte noget Saadant, det vilde være maaskee at foranledige Ægteskaber, som ikke tidligere vare paatænkte, og saadanne bør jo under slige Omstændigheder ikke fremmes. Derfor er det, at Forslagsstillerne have forenet Tidsfristen med Betingelsen af en forudgaaet Forpligtelse. Naar man indvender herimod, at en stor Deel af den sidste Krigs Invalidler ville udelukkes ved denne Tidsfrist, som ikke godt kan forlænges, saa svare vi dertil: en stor Deel ville blive hjulpsne, og Loven skal jo desuden ogsaa gjælde Fremtiden; den gjælder jo ogsaa dem, der blive Invalidler i Tjenesten udenfor Krigstjenesten. Men, skal